

Mạt chược

"M. chết rồi! Trưa nay! Đang ở nhà rồi ngã xuống, đi luôn!"

Cách đây mấy hôm, buổi tối đang ở nhà tôi nhận được điện thoại người bạn báo cho biết. Tôi bàng hoàng, không tin được ở tai mình. Vì mới chủ nhật trước, tôi còn xoa mặt chược với anh và hai người bạn khác. Thấy anh có sao đâu, vẫn vui vẻ yêu đời, không có triệu chứng gì báo trước. Tôi biết anh đã hơn hai mươi năm nay. Cùng ở trong một khu, lại nhà nhau chỉ vài phút. Nhưng thân nhất chỉ vì cùng là bạn xoa mặt chược với nhau.

Tôi chưa thấy người nào mê mặt chược dữ dội như anh. Bỏ gì thì bỏ, nhưng riêng mặt chược anh không bỏ được. Anh nói với tôi: *"Toa biết không? Moa ghét Tàu, ghét dân Tàu, ghét lịch sử Tàu, cả văn hoá của nó, moa cũng ghét. Nhưng chúng nó có được một thứ để nhẹ tội, redeeming phần nào. Là chúng nó chế ra mặt chược! Phải chi mặt chược do dân Việt mình sáng chế ra thì hay biết chừng nào. Thôi đành vậy!"*

Có lần xoa mặt chược đông người, tôi đứng ngoài nhìn, mới thấy được mức đam mê của anh. Mặt mày anh rạng rỡ, cười nói huyền thuyên, sung sướng tận hưởng khoái lạc khi được canh bài đỏ. Anh tuyên bố: *"Moa thà đổ bạc, đen tình, còn hơn đổ tình đen bạc! Đàn bà mê nhiều chi thêm mệt, thêm khổ, có*

sống gì đâu!". Anh lại có tật mê tin, dị đoan! Trước khi ngồi vào bàn xoa, anh làm bùa làm phép đủ thứ để được hên! Dân mặt chược thường kính cẩn gọi thần mặt chược là "Cô", anh vái cô cho anh được đỏ:

Cô ơi! Cô ở trên bàn

Xin cô một ván khàn khàn không khung

Bao giờ đến gió hồng trung

Cô cho thêm ván không khung toàn hàng!"

Người chơi mặt chược hay có tật riêng. Tật của anh là thích thi phú, ca hát. Ngày trời mưa, bão bùng, anh ngâm nga:

"Ngoài trời mưa rơi tí tách

Trong này ta xoa lách cách

Rồi ta ù toàn hàng sách

Đời ôi! Thật là số zách!"

Lúc được ván bài ù mún coong xuyên, còn gọi là coong xường phá, anh lên giọng tân nhạc vọng cổ giao duyên liền:

"Xuyên lá cành trắng lên lều vải

Đời lính chiến thương người đôi mươi

Thương những người mạch sống đang khơi..."

Anh ngày xưa là sĩ quan cao cấp, thuộc binh chủng loại hào hoa. Đời anh nhiều huyền thoại. Nhưng chuyện vui nhất anh kể cho tôi nghe là hồi la cà các vũ trường ở Sài Gòn. Tối đó anh say khướt với mấy cô ca ve đẹp nảo nùng, dăm chai Martell lẫn lóc trên bàn. Bỗng thấy mọi người đang cười nói đột

nhiên im bật! Nhìn lên, bà xã anh vừa xuất hiện, lạnh lùng ngồi xuống bàn cạnh anh. Rồi móc một khẩu súng nhỏ trong ví, dãn cạch một cái trên bàn! Các cô vũ nữ mặt xanh như tàu lá, run rẩy, riu riu nắm tay nhau bỏ chạy hết. Để lại anh và bà vợ, nắm lấy cổ áo anh. Và ra lệnh cho mấy tên lính đi theo hộ vệ xách nách anh lôi ra xe!

Anh phân trần với tôi: *"Moa đâu có sợ vợ! Nhưng moa kính nể bà ấy lắm! Bà nói gì moa cũng nghe hết. Vì moa biết mình tật xấu nhiều quá mà!"*. Tuy chỉ có một điều. Bà xã anh cấm anh không được xoa mặt chược. Anh bỏ mấy năm. Rồi sau không nhịn được, anh lại xoa tiếp!

Chúng tôi xoa đều đặn đã thành một thứ routine. Tôi, anh và hai người bạn vong niên khác, cứ hai tuần xoa một lần vào ngày chủ nhật. Xoa từ hai giờ chiều đến gần nửa đêm. Chỉ được ba hội vì vừa xoa vừa cười đùa, bàn luận mọi chuyện trên trời dưới biển. Chuyện thời sự, chuyện mới, chuyện ngày xưa, chuyện đời, chuyện người, hăm bà lẳng mọi thứ chuyện! Buổi tối đi ăn tiệm, lúc bún bò Huế, lúc phở tái bê, lúc bún măng vịt, lúc cơm âm phủ, cháo hến, lúc canh chua, cá kho tộ, đủ thứ món ăn thay đổi khẩu vị. Rồi thêm chút bia, rượu để về đánh hoa, đánh khung cho thêm can đảm!

Cuộc đời cứ thế mà trôi! Nhưng gần đây tôi thấy anh

Mặt chược

bắt đầu có chuyện! Mấy tháng trước anh kể đi nhảy đêm, đang quay valse bỗng té xuống. Rồi hồi tỉnh, không phải đi nhà thương. Tôi không hỏi kỹ nhưng thấy anh nói đã đi khám về tim. Và gặp anh cứ mỗi hai tuần thấy vẫn như thường, không thấy than điều gì khác. Và vẫn tiếp tục hưởng đời, vui vẻ! Nhưng cái chết đã đến đột ngột, đúng như điều anh ước muốn. Là xin được "đi" nhanh chóng, không dăm dề chết dở sống dở, thở máy kéo dài vô nghĩa.

Xin thả nén hương để tưởng nhớ đến anh ngày hôm nay. Là ngày đáng lẽ chúng ta đang ngồi vui vẻ bên chiếc bàn vuông, xoa mặt chược với nhau và cười đùa nói chuyện đời, chuyện người như đã làm từ bao nhiêu năm nay.